

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 121/2026-27

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára a sudcov Ľuboša Szigetiho (sudca spravodajca) a Petra Straku v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o spojených ústavných sťažnostiach sťažovateľov 1. [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] (Rvp 3339/2025), 2. [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] (Rvp 3340/2025), 3. [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] (Rvp 3341/2025), 4. [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] (Rvp 3342/2025), 5. [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] (Rvp 3343/2025), 6. [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] (Rvp 3344/2025), zastúpených Advokátska kancelária prof. JUDr. Ján Klučka, CSc., s.r.o., Ku Potoku 4, Košice, proti uzneseniu Okresného súdu Pezinok č. k. 48C/18/2022-328 z 1. októbra 2025 takto

rozhodol:

Ústavné sťažnosti **o d m i e t a**.

O d ô v o d n e n i e

I.

Ústavná sťažnosť a skutkový stav veci

1. Ústavnému súdu boli 17. decembra 2025 doručené totožné ústavné sťažnosti sťažovateľov v 1. až 6. rade, ktorými namietajú porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozhodnutím všeobecného súdu označeným v záhlaví tohto uznesenia, ktorým bola zamietnutá ich spoločná sťažnosť proti uzneseniu vydanému vyšším súdnym úradníkom o výške priznanej náhrady trov konania. Napadnuté uznesenie navrhujú zrušiť a vrátiť vec okresnému súdu na ďalšie konanie. Zároveň si uplatňujú náhradu trov konania pred ústavným súdom, každý v sume po 949,16 eur.

2. Ústavný súd spojil sťažnosti sťažovateľov v 1. až 6. rade na spoločné konanie uzneseniami č. k. PLs. ÚS 2/2026-5 zo 14. januára 2026 (Rvp 3340/2025), č. k. PLs. ÚS 3/2026-5 zo 14. januára 2026 (Rvp 3341/2025), č. k. PLs. ÚS 1/2026-5 zo 14. januára 2026 (Rvp 3342/2025), č. k.

PLs. ÚS 5/2026-5 z 28. januára 2026 (Rvp 3343/2025) a sp. zn. II. ÚS 3/2026 zo 14. januára 2025 (Rvp 3344/2025).

3. Zo sťažností a z ich príloh vyplýva, že sťažovatelia boli v procesnom postavení žalobcov v 2. až 7. rade úspešní v konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 48C/18/2022 o náhradu nemajetkovej ujmy (priznané jednotlivo od 5 000 eur do 2 500 eur, pozn.). Každému sťažovateľovi bol priznaný nárok na náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie aj odvolacím súdom v rozsahu 100 %.

4. Okresný súd obsadený vyšším súdnym úradníkom uznesením č. k. 48C/18/2022-294 zo 14. júla 2025 určil výšku trov konania pre každého sťažovateľa v sume 819,77 eur.

5. Sťažovatelia podali proti tomuto uzneseniu spoločnú sťažnosť, v ktorej namietali, že bola nesprávne stanovená tarifa pri výpočte odmeny za úkon právnej služby z 23. februára 2024, bola nesprávne priznaná náhrada za spotrebované pohonné hmoty a nesprávne nepriznaná náhrada za použitie motorového vozidla.

6. O sťažnosti rozhodol okresný súd obsadený sudcom napadnutým uznesením z 1. októbra 2025 tak, že sťažnosť zamietol. V odôvodnení v podstatnom uviedol, že námietka sťažovateľov týkajúca sa nesprávne určenej výšky odmeny za úkon z 23. februára 2024 je dôvodná, pretože vyšší súdny úradník vychádzal z tarifnej hodnoty pri začatí poskytovania právnej služby, čím rezignoval na aplikáciu § 20d vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“) v spojení s § 10 ods. 8 vyhlášky ako *lex specialis* k § 10 ods. 2 vyhlášky. Rozdiel v neprospech sťažovateľov je tak 91,29 eur. Rovnako za dôvodnú považoval okresný súd námietku nesprávne priznanej náhrady za spotrebované pohonné hmoty, keď napadnuté uznesenie vychádzalo zo sumy 1,422 eur/l, ktorá nezodpovedala výške nákladov v príslušnom týždni, a správne mala byť jednotková cena 1,647 eur/l. Rozdiel spolu činí 59,13 eur. Námietku nepriznanej náhrady za použitie motorového vozidla považoval okresný súd za nedôvodnú, pretože nešlo o použitie súkromného vozidla zamestnanca na služobné účely, ale o použitie zamestnávateľovho osobného motorového vozidla na jeho podnikateľskú činnosť. Napriek konštatovaniu dôvodnosti niektorých námietok okresný súd v bode 13 uzavrel, že *«... súd zohľadnil osobitné okolnosti sporu, ako aj skutočnosti mu známe z úradnej činnosti a sťažnosti žalobcov zamietol, keď suma priznaných trov konania (ktorá nebola žalovaným rozporovaná) vysoko prevyšuje legitímny nárok žalobcov na náhradu trov konania. V prípade žalôb (pred spojením) ide o identické podania, ktoré sú všeobecne formulované, ktoré si vyjmúc ich prvotné vyhotovenie nevyžiadali žiadne individuálne posúdenie, resp. individuálnu tvorbu (okrem zmeny generálii). Totožné podania sa nachádzajú aj v už spomínaných konaniach na tunajšom súde (napr. sp. zn. 47 C 2/2022, sp. zn. 47 C 3/2022, sp. zn. 8 C 64/2022, sp. zn. 4 C 60/2022), kde žalobcovia taktiež uplatnili nárok na odmenu za úkony právnej služby; a totožné podania boli adresované aj iným súdom. Možno prisvedčiť žalobcom, že prevzatie a príprava zastúpenia si vyžadovala individuálny prístup - posúdenie splnenia podmienok pre vznik nároku na nemajetkovú ujmu, avšak samotná žaloba už nie je výsledkom individuálnej činnosti advokáta, za ktorú mu prináleží odmena, ale len prevzatie „diela“ z iných konaní. Súd preto rešpektujúc zásadu prohibito reformationis in peius nepristúpil k moderácii priznanej náhrady trov konania, avšak napriek stotožneniu sa*

so sťažnostnou argumentáciou (formálny rozdiel 98,99 eura) nepristúpil ani k zmene napadnutého rozhodnutia v prospech žalobcov.».

II.

Sťažnostná argumentácia

7. Zo sťažnostnej argumentácie sťažovateľov vyplýva, že vyčítajú okresnému súdu vedomú rezignáciu na aplikáciu relevantnej právnej úpravy. Napadnuté rozhodnutie je podľa ich názoru vnútorne rozporné, pretože konštatuje dôvodnosť uplatnených námietok, ale ponecháva v platnosti nesprávne rozhodnutie a nevyvodzuje z dôvodných námietok žiadne právne následky. Tým popiera základné princípy racionálneho a preskúmateľného rozhodnutia, význam opravného prostriedku a zároveň zakladá extrémny rozpor medzi skutkovými zisteniami a právnym záverom. Rozhodovanie o trovách nie je vecou voľnej úvahy súdu, ale aplikáciou kogentných ustanovení vyhlášky. Napadnuté rozhodnutie podľa názoru sťažovateľov nemá oporu v Civilnom sporovom poriadku (ďalej len „CSP“).

III.

Predbežné prerokovanie sťažnosti

8. Podstatou sťažností je namietané porušenie práva na súdnu ochranu a spravodlivý proces, ktoré sťažovatelia videli v priznaní nižšej náhrady trov konania, ako im v zmysle vyhlášky patrí. Napadnuté uznesenie považujú za svojvoľné a arbitrárne.

9. Ústavný súd na úvod pripomína, že nie je súdom vyššej inštancie rozhodujúcim o opravných prostriedkoch v rámci sústavy všeobecných súdov. Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov, o to viac podzákonných právnych predpisov. Do právomoci ústavného súdu v konaní podľa čl. 127 ústavy patrí kontrola zlučiteľnosti účinkov interpretácie a aplikácie právnych noriem súdmi s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Skutkové a právne závery súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody ústavne relevantnej intenzity.

10. O zjavnú neodôvodnenosť alebo arbitrárnosť súdneho rozhodnutia v súvislosti s právnym posúdením ide spravidla vtedy, ak ústavný súd zistí takú interpretáciu a aplikáciu právnej normy zo strany všeobecného súdu, ktorá zásadne popiera účel a význam aplikovanej právnej normy, alebo ak dôvody, na ktorých je založené súdne rozhodnutie, už absentujú, sú zjavne protirečivé alebo popierajú pravidlá formálnej a právnej logiky, prípadne ak sú tieto dôvody zjavne jednostranné a v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti.

11. Ústavný súd konštantne judikuje, že i procesné nemeritórne rozhodnutia musia mať svoj zákonný podklad a odôvodnenie v rozsahu zodpovedajúcom minimálnym štandardom pre konkrétny druh a účel rozhodnutia. Vzhľadom na to, že spor je o výklad a aplikáciu podzákonnej normy (vyhlášky) vo väzbe na § 251 CSP, ústavný súd by mal dôvod takéto rozhodnutie zrušiť len v prípade ústavne relevantného, teda mimoriadneho excesu okresného súdu. O takúto situáciu však v prejednávanej veci nejde.

12. Ústavný súd považuje za žiaduce poukázať v prvom rade na svoju ustálenú judikatúru, v ktorej opakovane pripomína, že rozhodovanie všeobecného súdu o trovách konania ako o integrálnej súčasť súdneho konania je zásadne výsadou všeobecného súdu. V rámci tohto rozhodovania ide vždy o aplikáciu jednoduchého práva, takže ústavný súd rozhodnutia o trovách konania meritórne preskúmava iba celkom výnimočne, a to v prípadoch, ak samotné rozhodnutie všeobecného súdu je takým excesom z požiadaviek kladených na spravodlivý proces alebo ide o také extrémne vybočenie z princípu spravodlivosti, že je spôsobilé zasiahnuť do ústavnoprávnej roviny, a teda i do práv účastníka konania, ktorý podal ústavnú sťažnosť. Inak povedané, problematika náhrady trov konania by mohla dosiahnuť ústavnoprávny rozmer len v prípade extrémneho vybočenia z pravidiel upravujúcich toto konanie, k čomu by mohlo dôjsť najmä na základe takej interpretácie a aplikácie príslušných ustanovení aplikovateľného právneho predpisu, ktorá by v sebe zahŕňala črty svojvôle (m. m. I. ÚS 40/2012, I. ÚS 630/2017).

13. Ústavný súd však už viackrát uviedol, že k výkladu právnych predpisov a ich inštitútov nemožno pristupovať len z hľadiska textu zákona, a to ani v prípade, keď sa text môže javiť ako jednoznačný a určitý, ale predovšetkým podľa zmyslu a účelu zákona. Jazykový výklad môže totiž v zmysle ustálenej judikatúry ústavného súdu predstavovať len prvotné priblíženie sa k obsahu právnej normy, ktorej nositeľom je interpretovaný právny predpis; na overenie správnosti či nesprávosti výkladu, resp. na jeho doplnenie či spresnenie potom slúžia ostatné interpretačné prístupy postavené na roveň gramatickému výkladu, najmä teleologický a systematický výklad vrátane ústavne konformného výkladu, ktoré sú spôsobilé v kontexte racionálnej argumentácie predstavovať významný korektív pri zistení obsahu a zmyslu aplikovanej právnej normy (IV. ÚS 92/2012, I. ÚS 351/2010).

14. V prejednávanej veci advokát síce zastupoval viacero (sedem) osôb, bolo to však v jednom konaní o žalobe, v ktorej sa argumentácia vzťahuje na všetkých žalovaných rovnako, čím boli v podstatnej miere aj znížené nároky na prípravu zastupovania a spísanie podaní v danej veci (m. m. III. ÚS 209/2020).

15. Sudca je pri rozhodovaní z hľadiska hierarchie právnych noriem viazaný len ústavnou a zákonnou úpravou. Ak teda aplikuje ustanovenia vyhlášky v kontexte skutkových okolností a svoj názor dostatočne odôvodní, nejde o vadu konania či rozhodovania, ktorá by mohla spôsobiť jeho ústavnú neakceptovateľnosť, osobitne ak priznaná náhrada trov predstavuje primeranú náhradu. Okresný súd tak poskytol jeden z viacerých prípustných výkladov a ústavný súd nemá dôvod doň zasahovať. Ústavný súd vzal do úvahy aj výšku žalovanej pohľadávky (5 000 eur) a druhovú rovnakosť väčšieho počtu žalôb podávaných právnym zástupcom, kde aj z hľadiska materiálnej spravodlivosti v priznanej výške trov (približne 819,77 eur každému sťažovateľovi) nemožno vidieť ústavne neudržateľný exces, pretože priznaná náhrada spĺňa požiadavku primeranosti.

16. Ústavný súd tak sumarizuje, že okresným súdom aplikovaný postup pri hodnotení rozhodujúcich skutkových okolností veci nezakladá dôvod na jeho výnimočný zásah do napadnutého uznesenia v súlade s právomocami ustanovenými v čl. 127 ods. 2 ústavy.

17. Z uvedených dôvodov ústavný súd konštatuje, že medzi napadnutým uznesením a označenými právami sťažovateľov nezistil takú príčinnú súvislosť, ktorá by signalizovala možnosť vyslovenia ich porušenia po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie, a preto odmietol ústavnú sťažnosť v tejto časti ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z.

o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. februára 2026

Peter Molnár
predseda senátu